

24. almindelige søndag

Svært ikke at tale om flygtninge med al den fokus den sidste uges tid.

Danmark har ikke fået så kønt et omdømme ude i verden med vores skræmmekampagner mod flygtninge og vores tøven mod at tage imod.

Men det er fordi folk ikke forstår os danskere, for jeg vil da gerne være ærlig og sige, at jeg er utryg.

De massive folkestrømme er en trussel mod vores samfund som vi kender det.

Folk ude i verden ved ikke hvor sårbart vores system er. Vi har et meget velfungerende samfund, der giver tryghed, men det er ikke gearret til at tage sig af så mange fremmede. Og man kan godt være bange for, at mange er tiltrukket af udsigten til et let liv på sociale ydelser i Danmark, når de søger herop.

Desuden er mange af dem ikke kristne, og jeg synes det er vigtigt at kunne sige om vores land, at det er kristent. Jo flere af dem, der kommer herop, jo mindre bliver andelen af kristne i Danmark.

Det er da helt legitime bekymringer at komme med. Jeg synes, at min frygt for disse omvæltninger er ganske menneskelig og naturlig.

Men til mine bekymringer har Jesus disse ord: ”Vig bag mig, Satan”. ”Vig bag mig, Satan”. Det er Jesu ord til Peter i dagens evangelium, da Peter giver udtryk for en naturlig bekymring.

Jesus forudsiger at han skal lide, forkastes og slås ihjel, og som noget meget menneskeligt siger Peter, at han ikke synes det skal gå Jesus således.

Jesus svarer ”Vig bag mig, Satan! For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil”.

Det er hårde ord, og de betyder ikke, at Jesus diskvalificerer Peter som discipel. Igen: Peter tænker jo bare menneskeligt. Men det er ikke den mentalitet, vi er kaldede til at have som kristne.

For det er frygtens mentalitet, som Jesus langer ud efter. Det er meget lidt kristent at leve i frygt. Frygten for at miste sit liv paralyserer os og slår os ihjel. Den lukker os for vores kald til at elske Gud og vores næste. Vi må ikke lade vore handlinger styre af skræmmebilleder og bekymringer. Kristne er kaldede til mod!

Derfor er 1. læsning fra Esajas også så vigtig, selvom den kan lyde paradoksal:

”Jeg lod dem slå min ryg og rive skægget ud af mine kinder.

Jeg skjulte ikke mit ansigt for skændsler og for spyt.

Gud Herren er min hjælper, derfor blev jeg ikke til spot og spe;

derfor gjorde jeg mit ansigt hårdt som flint,

jeg ved, at jeg ikke bliver til skamme.

Se, Gud Herren er min hjælper”

Frygten får os til at glemme at ”Gud Herren er min hjælper” den svækker troen.

Jeg læste nogle udsagn fra en dansk katolsk teolog, der er frygtelig ramt af frygt, og som derfor får de frygteligste vrangbilleder. Hvor vi i de forgangne uger har set billeder af mennesker i nød, har hendes fokus været på at (og nu citerer jeg):

”flygtninge og indvandrere bryder alle grænser med aggression, vold, og krav (...)

Vores socialdemokratiske, materialistiske menneskesyn gør, at vi opfatter dem som svage mennesker, som små børn, der blot skal have mad, dyne og så forstummer al klage og gråd, [men det] er forældet, fejlslagen og farlig. Muslimer og den arabiske kultur, opfatter sig selv [s]om overlegne. De ser – ligesom os selv - også på vestlig kultur med foragt og vrede. De er ikke svage, men ressourcestærke og viser danskere, hvordan skabet [skal] stå”.

Se, Iben Tranholm, der har skrevet dette, er ude i en meget stor vildfarelse. Og når jeg nævner hende ved navn, er det ikke for at udstille hende, men for at opfordre hende til at omvende sig.

Men hun er altså ikke den eneste, der skal omvende sig. Det er for let for os

”godhjertede humanister” at pege fingre ad hende og rynke på næsen over hendes skrappe retorik. Jeg har også brug for at omvende mig, for jeg kan genkende Ibens frygt i mig selv. Og jeg tror også at I herinde har brug for at omvende jer.

Omvendelsen må bestå i at stole på Gud og ikke at handle ud fra frygten; ikke at handle for at frelse sit liv. Vi skal glemme os selv og se de andres nød nu. For som Jesus siger i dagens evangelium: ”Den der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig og evangeliet, skal frelse det”.

Dagens anden læsning taler for sig selv. Jakob bringer det absurde frem ved vores måde at afvise folk på. Man kan ikke sige til de nødlidende uden tøj og mad: ”Gå bort med fred, sørg for at klæde jer varmt på og spise godt” uden at give dem noget. Det siger jo sig selv. Men det er præcis det vi gør.

Vi siger at flygtningene skal blive i nærområderne – og den idé støtter jeg skam fuldt ud – men de rige lande, (vi der lige har opdaget at vi har 6,5 mia. kr. mindre i statskassen, men som ikke kan mærke forskel på dette) sender ikke nok midler til at opretholde flygtningelejrene omkring Syrien. Nu er FN gået i gang med at lukke flygtningelejre, fordi der ingen ressourcer er til dem. Tror vi at flygtningene så bare drager hjem til Syrien?

Vi undrer os over at de kommer her op, og vi tror at de gør det af bekvemmelighed. Men søger man bekvemmelighed, når man tør risikere rejseforhold, hvor man drukner i havet eller kvæles i lastbiler?

Frygten får os til at se virkeligheden helt skævt. Problemerne virker uoverkommelige. Men ud af 12 millioner syrere på flugt er kun 350.000 kommet til Europa – det er omkring tre procent. Måske når vi op på en million asylansøgere i Europa i år. Det svarer til 0,2 procent af Europas befolkning!

Jeg siger ikke at vi ikke skal være på vagt. Jeg siger ikke, at de fremmede ikke udgør et problem.

Jeg holder fast ved hvad jeg sagde i min indledning, at jeg gerne ser at Danmark kan forblive som vi kender det.

Men lige nu tvinger Kristi kærlighed os til at handle med medmenneskelighed. Det kan være at det kommer til at koste os noget, men det bør vi glæde os over, for det er ved at ”miste sit liv på grund af Jesus og evangeliet at vi skal frelse det”.

Daniel Nørgaard